

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1So/59/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201163
Dátum vydania rozhodnutia:	13.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201163.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: Ing. K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX XX . F., občan Slovenskej republiky, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu v konaní o starobnom dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. januára 2012 č. k. 8Sd/54/2010-51 v spojení s uznesením č. k. 8Sd 54/2010-64 z 09.07.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. januára 2012 č. k. 8Sd/54/2010-51 v spojení s uznesením č. k. 8Sd 54/2010-64 z 09.07.2012 m e n í tak, že rozhodnutie odporkyne č. 450 626 7730 0 zo dňa 20. mája 2010 z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: 450 626 7730 0 zo dňa 20. mája 2010 (č.l. 4) odporkyňa v zmysle § 65 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) a s podporou článku 46 ods. 2 Nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodiny, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva (ďalej na účely rozsudku len „Nariadenie č. 1408/71“) priznala od 01. februára 2007 starobný dôchodok v sume 6.993,-Sk mesačne.

Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v čase napadnutého rozhodnutia (t.j. 20.05.2010) poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

Podľa § 65 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v hore uvedenom znení dôchodkový vek je 62 rokov veku

poistenca, ak tento zákon neustanovuje inak.

2. Ďalej valorizačným mechanizmom s oporou v § 82 zák. č. 461/2003 Z.z. a v súlade s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 197/2007 Z.z. (resp. č. 136/2008 Z.z., č. 450/2008 Z.z. alebo č. 413/2009 Z.z.), ktoré ustanovuje percento zvýšenia dôchodkovej dávky, bola uvedená suma starobného dôchodku postupne zvýšená až na sumu 285,70 € mesačne (od 01. januára 2010).

3. Svoje rozhodnutie odporkyňa následne odôvodnila tým, že navrhovateľ k 26.12.2006 získal 5.017 dní, t.j. po prepočte 13 rokov a 272 dní obdobia dôchodkového poistenia.

Ďalej odporkyňa podrobne objasnila výpočet výšky priznanej sumy starobného dôchodku prostredníctvom priemerného osobného mzdového bodu (2,1576), obdobia dôchodkového poistenia (13,7452 roku) a aktuálnej dôchodkovej hodnoty (232,51 Sk). Rovnakým spôsobom odporkyňa následne objasnila použitý valorizačný výpočet navýšenia sumy dôchodku až na 285,70 € mesačne.

4. Ďalej so strohým odkazom na prílohu III. Nariadenia č. 1408/71 odporkyňa zdôraznila, že ustanovenia čl. 12, 20 a 33 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení sa naďalej uplatňujú bez ohľadu na čl. 6 uvedeného nariadenia. Následne bez bližšieho odvodnenia citujúc čl. 20 ods. 1 a čl. 15 uvedenej medzinárodnej zmluvy konštatovala, že o nároku na starobný dôchodok bolo rozhodnuté v súlade so Zmluvou medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, hoci nebolo možné (viď citované články 20 ods. 1 a 15 zmluvy) postupovať v súlade s čl. 11 ods. 5 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení.

5. Následne odporkyňa zdôraznila, že nakoľko zamestnávateľ navrhovateľa Kutscha, s.r.o., Praha mal ku dňu 31.12.1992 sídlo na území Českej republiky, všetky doby zabezpečenia od 01. septembra 1959 do 31. marca 1993 sa v súlade s uvedeným čl. 20 považujú za doby zabezpečenia Českej republiky, ktorá bola podľa odporkyne započítaná v prospech navrhovateľa Českou správou sociálneho zabezpečenia Praha pre nárok pre priznanie starobného dôchodku rozhodnutím č. 450 626 773/428 zo 04. septembra 2007.

6. Záverom odporkyňa uviedla, že týmto rozhodnutím realizuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/27/2009 z 27. januára 2010.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

7. Proti hore citovanému rozhodnutiu odporkyne podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne na Krajský súd v Bratislave opravný prostriedok z 11.06.2010 (označený ako Odvolanie proti Rozhodnutiu Sociálnej Poistovni).

8. Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ uviedol vo svojom opravnom prostriedku podľa § 244 O.s.p. a zistil, že opravný prostriedok podaný navrhovateľom nie je dôvodný.

9. Pri svojich záveroch vychádzal z právneho názoru, že napadnutým rozhodnutím č. 450 626 7730 0 bol vykonaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/27/2009 zo dňa 27. januára 2010. Obdobne sa stotožnil s názorom odporkyne, že podľa prílohy III Nariadenia č. 1408/71 sa ustanovenia čl. 12, 20 a 33 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení naďalej uplatňujú bez ohľadu na čl. 6 uvedeného uznesenia [podľa odvolacieho súdu má správne byť použité slovo „nariadenie“].

10. Vo vzťahu k právnym názorom vysloveným v citovanom rozsudku sp. zn. 9So/27/2009 zo dňa 27. januára 2010 sa konajúci krajský súd v konkrétnostiach vôbec nevyslovil, hoci záverom vyslovil

nasledujúce:

„Konajúci súd dospel k záveru, že odporkyňa v plnej miere postupovala podľa právneho usmernenia odvolacieho súdu a preto napadnuté rozhodnutie č. 450 626 7730 0 zo dňa 20.05.2010 potvrdil ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom a preto ho potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.“.

11. Uznesením č. k. 8Sd/54/2010-64 z 09.07.2012 krajský súd opravil záhlavie predmetného rozhodnutia tak, že vypustil uvedenie mena právnej zástupkyne, ktorá súdu oznámila ukončenia zastupovania (č.l. 47).

III.

Odvolanie navrhovateľa/stanoviská

A)

12. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.02.2012 (č.l. 53) v spojení s podaním z 01.08.2012 (č.l. 65) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľ vyslovil nesúhlas s argumentáciou krajského súdu.

13. Najmä podľa navrhovateľa s poukazom na článok 11 ods. 5 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení z 29. októbra 1992 neobjasnil ako vyhodnotil obdobie 360 dní, kedy navrhovateľ ako žiadateľ o starobný dôchodok pracoval u zamestnávateľa so sídlom na území Českej republiky.

Uvedený nedostatok už vytkol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 9So/27/2009.

14. Podľa navrhovateľa odporkyňa tiež v napadnutom rozhodnutí nevykonala ani len prepočty teoretického dôchodku (viď čl. 46 ods. 2 písm. a) Nariadenia č. 1407/71), ak by bol nárok navrhovateľa posudzovaný výlučne podľa predpisov Slovenskej republiky, čo bolo tiež jedným zo zrušujúcich dôvodov v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/27/2009.

Pre navrhovateľa je preto jednoznačné, že ani odporkyňa nerešpektovala záväzný právny názor správneho súdu a ani krajský súd nevykonal riadnu kontrolu dodržania tohto názoru v ďalšej rozhodovacej činnosti správneho orgánu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 7/2009 z 29.07.2010 alebo sp. zn. 8Sžo/122/2010 z 12.05.2011 s podporou ústavných náleзов sp. zn. IV. ÚS 248/08, I. ÚS 236/06, II. ÚS 6/2003, II. ÚS 119/2003, III. ÚS 115/2003 a I. ÚS 114/08).

15. Na základe uvedeného navrhovateľ požiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

B)

16. Z vyjadrenia odporkyne zo dňa 28.02.2012 (č.l. 60) vyplýva, že dôvody, ktoré uvádza navrhovateľ v odvolaní, nepovažuje odporkyňa za opodstatnené.

Po odbornom posúdení veci zistila, že navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nevzniesol žiadne nové námietky.

17. Odporkyňa vyslovila svoj úsudok, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne.

18. Na základe uvedeného preto odporkyňa požadovala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č.

99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že v zmysle zrušovacieho dôvodu zakotveného v ustanovení § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. napadnuté rozhodnutie odporkyne postupom podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil jej späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

20. Najvyšší súd predovšetkým zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania, ako aj podaného opravného prostriedku, ktorou sa navrhovateľ domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia odporkyne, je spor o riadne právne posúdenie skutkových zistení, ktoré navrhovateľ svojimi argumentmi spochybňuje. Bez ohľadu na ťažkú čitateľnosť rozsudku krajského súdu a množstvo syntaktických nedostatkov práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

21. Najvyšší súd z priloženého spisu zistil, že predchádzajúce rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 9So/27/2009 zo dňa 27. januára 2010 (príloha č. 2 k opravnému prostriedku - čl. 10), prostredníctvom ktorého boli vyslovené na str. 3 až 6 nasledujúce právne a najmä závažné názory:

„3./ Podľa výroku rozhodnutia z 21. mája 2007 prvej vety bol navrhovateľovi priznaný starobný dôchodok podľa § 65 zák. č. 461/2003 Z.z. v sume 6993 Sk od 1. februára 2007. Podľa druhej vety výroku predmetného rozhodnutia navrhovateľovi bol priznaný starobný dôchodok podľa čl. 46 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva. V dôvodovej časti predmetného rozhodnutia je uvedený spôsob výpočtu priznaného dôchodku podľa ustanovení zák. č. 461/2003 Z.z., pričom zmienka o dôvodoch rozhodnutí zodpovedajúcich čl. 46 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 nie je žiadna. Z uvedeného hľadiska je rozhodnutie z 21. mája 2007 nepreskúmateľné pre podstatný nedostatok dôvodov.

6./ Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa v poradí druhom, pozmeňujúcom rozhodnutí uviedla len citáciu prílohy III nariadenie č. 1408/71 a čl. 20 Zmluvy, nevysvetlila však v súlade s ustanovením § 209 ods. 3 a 4 zák. č. 461/2003 Z.z., akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov (zhodnocovaných dôb poistenia) a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala, a to pokiaľ ide o rozhodnutie podľa čl. 46 nariadenia uvedeného vo výroku rozhodnutia, pričom v dôvodovej časti sa o ňom ani nezmieňuje. Aj vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu je potrebné vysloviť jeho nepreskúmateľnosť.

Odvolací súd postráda v pozmeňujúcom rozhodnutí aj vyjadrenie toho, ako sa odporkyňa vysporiadala s námietkami vznesenými proti prvotnému rozhodnutiu, najmä pokiaľ ide o spôsob hodnotenia doby 360 dní vo fy Kutscha podľa čl. 11 Zmluvy, čoho sa navrhovateľ výslovne domáhal. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom preskúmavania v správnom súdnictve je zákonnosť rozhodnutia, pričom ani jedno z preskúmaných rozhodnutí samostatne a ani v ich vzájomnej spojitosti nedáva súdu možnosť preskúmať zákonnosť rozhodnutia z hľadísk namietaných navrhovateľom vzhľadom na nedostatok relevantných dôvodov. Odporkyňa najmä neuviedla, akými právnymi úvahami sa riadila, ak nepoužila Čl. 11 Zmluvy, hoci sa toho navrhovateľ výslovne domáhal.

7./ Odvolací súd so zreteľom na doterajšie skutkové zistenia považuje za relevantné tvrdenia navrhovateľa, že na svojom celkovom dôchodku (zo Slovenskej republiky a z Českej republiky) môže byť ukrátený, najmä so zreteľom na skutočnosť, že nositeľ poistenia podľa čl. 20 Zmluvy bol určený v súvislosti s existenciou zamestnávateľa k 1. januáru 1993 v Českej republike, napriek tomu, že celková doba tohto poistenia bola len 360 dní. Odporkyňa nevykonala prepočty teoretického dôchodku navrhovateľa v prípade, ak by bol posudzovaný len podľa právnych predpisov Slovenskej republiky a neuviedla, na základe akej právnej úvahy dospela k záveru, že tvrdenie navrhovateľa, že v Českej republike pracoval menej ako jeden rok, je irelevantné.“

22. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd potvrdiť argumentáciu navrhovateľa, že skutočne ani

odporkyňa v nasledujúcej rozhodovacej činnosti a ani krajský súd pri svojom prieskume napadnutého rozhodnutia odporkyne nezohľadnili hore uvedené právne názory Najvyššieho súdu, t.j. vyslovené v prejednávanej veci vo vzťahu k

- objasneniu aplikácie čl. 46 ods. 1 písm. a) Nariadenia č. 1408/71 a záverov z toho vyplývajúcich na prejednávanú vec, pričom je nepostačujúce toto ustanovenie citovaného nariadenia spomenúť iba vo výrokovej časti, a ďalej

- vyhodnoteniu zistenej skutočnosti, že navrhovateľ bol pracovníkom po dobu kratšiu ako 1 rok u zamestnávateľa so sídlom v Českej republike a k nutnosti odôvodniť závery (najmä aplikácie relevantných článkov Zmluvy) z toho vyplývajúce.

Podľa článku 46 ods. 1 písm. a) Nariadenia č. 1408/71 [pre Najvyšší súd dostupná slovenská verzia] platí, že ak sa na pracovníka vzťahovali právne predpisy členského štátu a ak spĺňa podmienky požadované právnymi predpismi tohto členského štátu na nárok na dávky bez toho, aby bolo potrebné uplatniť článok 45, príslušná inštitúcia tohto členského štátu vypočíta výšku dávky v zmysle právnych predpisov, ktoré uplatňuje a stanoví výšku dávky, ktorá zodpovedá celkovej dobe poistenia, ktorá sa zohľadňuje v zmysle týchto právnych predpisov.

Táto inštitúcia stanoví aj výšku dávky, ktorá by pracovníkovi patrila, ak by sa uplatnili pravidlá podľa odseku 2 písm. a) a b). Zohľadní sa vyššia z takto stanovených dávok.

Podľa článku 46 ods. 2 písm. a) a b) Nariadenia č. 1408/71 platí, že ak sa na pracovníka vzťahovali právne predpisy členského štátu a tento pracovník nespĺňa podmienky na priznanie dávok, pokiaľ by sa nezohľadnili ustanovenia článku 45, príslušná inštitúcia členského štátu bude postupovať podľa nasledujúcich pravidiel:

- a) táto inštitúcia vypočíta teoretickú výšku dávky, na ktorú by si mohla dotknutá osoba uplatniť nárok za predpokladu, že všetky doby poistenia, ktoré sa jej započítajú podľa právnych predpisov členských štátov, ktoré sa na pracovníka vzťahovali, sa dosiahli v danom štáte podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje, v deň priznania dávky. Ak podľa týchto právnych predpisov výška dávky nezávisí na trvaní doby poistenia, táto výška sa považuje za teoretickú výšku uvedenú v tomto pododseku;

- b) príslušná inštitúcia následne stanoví skutočnú výšku dávky na základe teoretickej výšky uvedenej v predchádzajúcom pododseku a podľa pomeru trvania doby poistenia dosiahnutých pred vznikom poistnej udalosti podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje táto inštitúcia, k celkovému trvaniu doby poistenia dosiahnutej pred vznikom poistnej udalosti podľa právnych predpisov dotknutých členských štátov;

23. Navyše je potrebné zdôrazniť aj to, že právne názory odvolacieho súdu sú v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. záväzné nielen pre jeho adresáta, t.j. pre správny orgán (odporkyňa), ale aj pre konajúci krajský súd v zmysle § 226 O.s.p. v spojení s čl. 144 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 226 v spojení s § 245c ods. 1 O.s.p. platí, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

24. K prelomeniu ústavou garantovanej záväznosti právneho názoru už vysloveného odvolacím súdom, t.j. pri zásahu do zásady právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy) musí nižší správny súd výslovne uviesť argumentáciu, ktorá by takýto postup ústavno-konformným spôsobom odôvodňovala (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1 So/54/2012 z 13.08.2013), t.j. mala by vychádzať najmä zo zásadnej zmeny právneho prostredia (legislatívne zásahy zákonodarcu akceptované v demokratickej spoločnosti, resp. judikatúrny zlom vyvolaný rozhodovacou činnosťou ústavného alebo medzinárodného súdneho orgánu), či zo zistenia (výnimočne aplikácia úplnej apelácie) odlišného skutkového stavu alebo autoritatívne vyvolané prijatím protichodného zjednocovacieho stanoviska Najvyšším súdom.

Ak tak dotknuté orgány neučinia, potom svojim postupom vyvolajú vadu, ktorá v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. má podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, lebo porušuje zásadu legitímneho očakávania účastníka.

Podľa § 250j ods. 7 O.s.p. správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

25. Obdobný právny názor už Najvyšší súd vyslovil prostredníctvom iného rozsudku (m.m. sp. zn. 1Sžo/36/2010 z 23.08.2011):

„Právny názor súdu vyslovený podľa § 250j ods. 6 O.s.p. [v dôsledku legislatívnych zmien došlo k prečíslovaniu ustanovenia - poznámka odvolacieho súdu] je imperatívnym príkazom pre konanie správneho orgánu vo veci, ktorý nezoslabuje ani plynutie času, resp. vyslovenia viacerých novších právnych názorov súdom v dôsledku nedodržania pôvodného právneho názoru. Iba odôvodnený judikatúrny posun oslobodzuje správny orgán spod záväzku prvého právneho názoru.“

26. Nakoľko tak krajský súd, ako aj odporkyňa nekonali (č.l. 4 až 7, resp. č.l. 51 u rozsudku) a uspokojili sa iba s citáciou, resp. iba s mechanickým prevzatím záverov správneho orgánu (krajský súd), tak porušili zákonnosť konania. Ako už bolo hore uvedené, odporkyňa, hoci za svoj právny základ rozhodnutia vzala aj ustanovenie článku 46 ods. 2 Nariadenia č. 1408/71, neobjasnila v napadnutom rozhodnutí (hoci sa o toto pokúsila vo vyjadrení z 24.10.2011 - č.l. 39), prečo bolo pre jej rozhodovanie potrebné uvedené ustanovenie a akým spôsobom ich aplikovala.

Podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

27. Takisto Najvyššiemu súdu neuniklo, že odporkyňa síce v odôvodnení odkazovala na prílohu III Nariadenia č. 1408/71, podľa ktorej by sa ustanovenia čl. 12, 20 a 33 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení mali naďalej uplatňovať bez ohľadu na čl. 6 uvedeného nariadenia, avšak toto vykonala bez bližšej citácie textu uvedenej prílohy.

Pre Najvyšší súd z dostupného textu prílohy III. k Nariadeniu č. 1408/71 vyplýva, že uvedená príloha sa týka aplikácie článku 37 ods. 2 tohto nariadenia, konkrétne právnych predpisov uvedených v článku 37 ods. 1 nariadenia, podľa ktorých výška dávok v invalidite nezávisí od dĺžky dôb poistenia pre jednotlivé členské štáty. V slovenskej verzii prílohy III. k Nariadeniu č. 1408/71 sa však pre Slovenskú republiku nenachádza žiadny odkaz, ktorý by odôvodňoval záver odporkyne, že sa ustanovenia čl. 12, 20 a 33 Zmluvy naďalej uplatňujú bez ohľadu na čl. 6 uvedeného nariadenia. Aj takýto spôsob odôvodňovania rozhodnutia správnym orgánom predstavuje hore uvedenú vadu v konaní.

V.

28. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 9So/27/2009 zo dňa 27. januára 2010, či sp. zn. 1 So/54/2012 z 13.08.2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich v zmysle hore uvedených dôvodov odchýlil, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.), ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

30. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v

spojitosti s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého úspešnému navrhovateľovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo.

31. Nakoľko právna zástupkyňa úspešného navrhovateľa počas konania ukončila svoje zastupovanie (z dôvodu, že k 01.01.2012 jej vzniká pracovný pomer v štátnej správe) a zo zápisnice z 13.01.2012 (č.l. 49) nepochybne vyplýva, že si svoje právo v zákonnej 3-dňovej lehote samostatne konajúci navrhovateľ uplatnil vid' formulácia konajúceho krajského sudcu: „v prípade úspechu v spore si navrhovateľ uplatňuje trovy konania uvedené v písomnej špecifikácii“, tak Najvyšší súd ani pri vynaložení všetkého úsilia nezistil, v ktorej časti súdneho spisu sa má takáto špecifikácia trov konania nachádzať. Vyčíslenie trov na č.l. 36 a 37 sa vzhľadom na dátum podania opravného prostriedku (14.06.2010) k prejednávanej veci svojou neaktuálnosťou (obdobie pred podaním opravného prostriedku) nevzťahuje. Takisto odstupujúca právna zástupkyňa spolu s oznámením o ukončení zastupovania nezaslala konajúcemu súdu vyčíslenie doteraz vynaložených trov právneho zastúpenia a zo spisu iné výdavky nevyplývajú.

Preto odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania priznať.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).